

Så vil jeg også godt sige, jeg synes, det er rimeligt nonchalant, når statsministeren siger: Der står kun 2.200 børn på venteliste. 2.200 børn, hvis forældre gerne ville på arbejdsmarkedet, hvis forældre gerne ville have deres børn passet! Det er kun 2.200, siger statsministeren. Statsministeren skulle lige prøve at sætte sig ind i, hvordan det er at være forældre og ikke kunne få sine børn passet.

Jeg vil godt opfordre statsministeren til ikke kun at have pasningsgarantien som en målsætning, men mene noget med det, når det kommer til stykket.

Formanden:

Så er det hr. Ole Stavad som medspørger med det sidste spørgsmål.

Ole Stavad (S):

Jeg synes, det, statsministeren svarer, bliver lidt forvirrende. For det første kan jeg ikke helt forstå, at det skulle være at varetage noget systems interesser at have en pasningsgaranti. Når forældre og børn har behov for pasning, er vores tilgang til det – det lykkedes så vældig godt i forhold til de fleste i den periode, vi havde regeringsansvaret – en massiv udbygning af dagpasningsområdet, og det siger statsministeren er at varetage systemets interesser. Det forstår jeg ikke.

Kl. 14.00

Det andet, jeg ikke forstår, er, at statsministeren ud fra de oplysninger, han nu bringer, siger, at der kun – i citationstegn – er 15 ud af 271 kommuner, hvor det her overhovedet har en betydning: Sådan hørte jeg statsministeren. Så er det jo, at jeg må spørge statsministeren, om det ikke havde været en mere rimelig løsning, at man havde sørget for sammen med de 15 resterende eller 26 kommuner, men jeg forstod, at i de 11 var der ingen på venteliste, havde tilbudt den samme service over for deres borgere som de over 250 kommuner, der sikrer, at der er pasningsmulighed, når der er behov for det. Hvorfor skulle den regel overhovedet laves?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første vil jeg lige sige, at jeg forsøger ikke at bagatellisere, at der er 2.200 på venteliste, for det er selvfølgelig de 2.200 for meget, men jeg prøver at sætte det i perspektiv. Hvor mange gange vil det problem, som fru Lotte Bunds-

gaard rejste i sit spørgsmål, overhovedet være et reelt problem? Det vil være i forsvindende få tilfælde.

Så vil jeg sige til hr. Ole Stavad, at det da er et meget relevant spørgsmål, men jeg synes sådan set, at hr. Ole Stavad meget passende kunne starte med at spørge sine egne partifæller på Københavns Rådhus, hvad de vil gøre for at indføre en pasningsgaranti. Af den venteliste på 2.200 i år 2002 er det faktisk ret præcist halvdelen, der står på venteliste i Københavns Kommune. Hr. Ole Stavad kunne jo starte med at spørge sine partifæller der, hvad de vil gøre. Det ville være et stort skridt fremad.

Skulle vi nu ikke forenes om det, som jeg tror alle her burde kunne forenes om, nemlig at vi må have det mål, at der kan være pasningsgaranti i alle kommuner? Jeg tror faktisk, at vi begynder at nærme os, at alle kommuner vil kunne have en pasningsgaranti.

Vi har tradition for, at der er lokal selvbestemmelse på det her område. Men kommuner, der opfører sig klogt, sørger jo for, at der ikke er børn på venteliste i kommunen, for det er meget vigtigt for at kunne tiltrække f.eks. kvalificeret arbejdskraft til kommunen, at folk også kan få deres børn passet, så kommunerne har en egeninteresse i det.

Formanden:

Så er det fru Lotte Bundsgaard for et sidste spørgsmål.

Lotte Bundsgaard (S):

Nu bekymrer regeringen sig meget om, hvordan vi sikrer, at vores børnehaver fungerer bedst muligt. Den bekymring deler vi med regeringen, og vi vil gerne være med til at forbedre vores børnehaver.

Når det nu er vigtigt både at have gode børnehaver, at vi starter en eller anden form for indlæring allerede i børnehaverne, og når statsministeren også synes, det er vigtigt, at man kan få sit barn passet, vil jeg godt have et klart svar fra statsministeren på, hvorfor regeringen så ikke støtter vores forslag om pasningsgaranti. Er det på grund af systemerne, altså det lokale selvstyre? Eller er det noget helt andet, der gør det?

Vi tager udgangspunkt i de enkelte forældre, i de enkelte børn, når vi siger, at der er behov for en landsdækkende pasningsgaranti. Hvad er statsministerens argument?